

Na útěku před Talmorem

Nejdražší čtenáři, dílo, které teď držíš v rukou, bylo mnohokrát přepsáno a rozmnoženo, aby se jeho sdělení mohlo rozšířit po celé říši. Nenech se však mýlit - nejedná se o smyšlený příběh. Všechny události zaznamenané v tomto textu jsou pravdivé. Původně byly zachyceny na stránkách osobního deníku (jenž je nyní pečlivě strážěn v Hammerfellu v Domě brků) a odehrály se méně než rok před vydáním této knihy.

- Ašad íbn Khalíd, nejvyšší písař v Domě brků v Hammerfellu

Ž je to devět dní. Devět dní od chvíle, co jsem vyklouzl z okovů. Devět dní od chvíle, co jsem vlastními řetězy zaškrtil svého věznitele. A devět dní od chvíle, co jsem se bezhlavě vrhnul do tmy, s ušima nastraženými, leč bez ohlížení.

Abyste však pochopili mou stávající situaci, musíte se napřed obeznámit s mým původem a zjistit, kde náš příběh vlastně začíná.

Jmenuji se Hadrik Dubové srdce a jsem hrdý skyrimský nord. Povoláním jsem skald, vzdělával jsem se na bardské akademii v Samotě. Po dlouhá léta jsem se živil jako potulný hudebník a pěvec, a dokonce jsem při několika příležitostech sloužil i jako válečný bard v armádě toho či onoho jarla.

Můžu s jistotou tvrdit, že nebýt bardem, nikdy bych se do této šlamastiky nedostal.

Mé potíže začaly tím, že jsem zpíval o Talosovi, devátém a nejslovutnějšímu bohu nebeské Devítky, jehož lid skyrimský tolik miluje. Ukázalo se, že Thalmorovci ho mají v lásce o poznání méně.

Ach ano, Thalmorovci. Poslední dobou jsou ve Skyrimu stejně běžní jako rýma a o nic méně protivní. Nebo to jsem si alespoň říkal, dokud jsem nepoznal jejich skutečnou moc a vliv.

Pro ty, kdo nemají přehled: Thalmorovci jsou ve Skyrimu novými "hosty". Jsou to vysocí elfové z Aldmerského spolku, kteří byli od té lásky, že nás ve velké válce všechny nevyhladili.

Jenomže, jak každý skyrimský nord dobře ví, přízeň Thalmoru s sebou nese krutou cenu. Jedním z bodů Bělozlatého konkordátu - mírové smlouvy mezi našimi zeměmi - byl i požadavek, aby bylo zakázáno uctívání Talose. "Člověk, který se stal bohem? Takový nesmysl," holedbají se Thalmorovci. A tak bylo v celém Skyrimu zapovězeno otevřeně uctívat Talose. Ve městech, kde mají Thalmorovci pevné postavení, se víra v Talose dokonce trestá. Nabízí se podotknout, že jde o města, která stojí nejvíce na straně říše.

Byl jsem právě v jednom z těchto měst (v Markathu, abych byl přesný), když jsem se vědomě rozhodl, že se zákazu vzepřu. Svou vzpouru jsem vyjevil - jak jinak? - formou písně. Vždyť žádný bard, který věnoval velké množství času napsání a nacvičení své vlastní písně, neodolá si ji jednou za čas nezapívat! A tak jsem zpíval. Ne jednou, ne dvakrát, ale celkem sedmkrát. Jednou denně po celý týden.

V tuto chvíli je důležité zmínit jednu skutečnost, jíž si mnozí nordové nejsou vědomi: ne všichni Thalmorovci jsou rovného postavení a ne všichni mají shodný cíl. Existuje mezi nimi jedna skupina, která pracuje skrytě ze stínů - vyčkává a sleduje, kteří nordové porušili zákaz a pokračují v uctívání všemohoucího Talose. Členům této skupiny se říká justiciáři. Jejich prací je vymáhat nejhroší ze všech nakázání Bělozlatého konkordátu.

Kdyby se mi naskytlá příležitost, vyšel bych osmého dne opět ven a hrál bych svou píseň. Bohužel jsem se k tomu už nedostal. Justiciáři už mě zmerčili, už mě sledovali, už na mě čekali. Krátce po rozbřesku byl pro mě připraven černý pytel přes hlavu, příšerně nepohodlná cesta na povoze a zlověstné sliby, že v mém "novém domově" se mi bude líbit. Uvědomil jsem si, že oním novým domovem se zřejmě myslí nějaký tajný thalmorský žalář nebo vězeňský tábor. Byl jsem si jist, že odtamtud nevyvážnu živ.

V tu chvíli mi došlo, že se musím pokusit o útěk. Za každou cenu jsem musel svým věznilům uniknout - i kdyby mě ten pokus měl stát život. Bylo by to pořád lepší, než do soumraku věků hnít v jakési bohapusté šatlavě Thalmoru.

Příležitost se mi konečně naskytla, když povoz zastavil a my se měli utábořit na noc. Jeden z mých thalmorských věznilů se vypravil do lesa na lov a zanechal mě o samotě s tím druhým. Což nás přivádí zpět na začátek tohoto psaní.

Nyní je o devět dní později. Během této doby jsem si uvědomil, jak neuvěřitelně jsem byl bláhový. To jsem tu píseň nemohl zapět jen jednou? Nebo nanejvýš dvakrát? Nebo radši vůbec? Cožpak jsem nemohl spolknout svou nordskou hrdost a připustit si, že jarlové jsou z velké části pod vlivem a v moci Thalmorovců?

Ne, nemohl. Proto teď utíkám. Peláším jako zajíc kličkující před ohařem. Jsem neustále v pohybu, nikdy nespím, málokdy odpočívám. Thalmorský ohař mi přesto běží v patách. Kam mám jít? Jak uniknu jejich sítím? To, abych pravdu řekl, nevím. Ale jednu věc jsem konečně pochopil: a sice, že pokud se Aldmerskému spolku nepodaří získat vaši duši, začne si nárokovat váš život.

Jmenuji se Hadrik Dubové srdce a jsem hrdý skyrimský nord. Vzpomínejte na mě. Brzy totiž budu po smrti.

Skyrim.4fan.cz